

CHUYỆN NGỤ NGÔN PHỤC SINH

Cách đây gần 2000 năm, khi chúa Jesus vào đền thờ nhìn thấy một goá phụ bỏ 2 đồng tiền kẽm và hộp đựng tiền dâng thì ngài nói với các môn đệ rằng người phụ nữ này đã hiến tặng nhiều nhất so với các thiện nam tín nữ khác, vì bà đã cống hiến hết gia sản của mình cho giáo hội. (“The Widow’s Mite”, *Mark 12:43-44*)

Danh ngôn Pháp có câu “Cách cho quý hơn của cho, The manner of giving is worth more than the gift” (La façon de donner vaut mieux que ce qu'on donne, *Pierre Corneille*).

Người Việt mình thường nói “khi tay phải cho ai cái gì thì đừng cho tay trái biết.”

Đó chỉ là những sáo ngữ thời xưa để mô tả *tám lòng*, *thiện chí* và *phong cách* của người cho (donor). Những lời giáo huấn này hình như ngày nay đã bị lỗi thời rồi.

Không có ông Thầy chùa, Mục sư, hoặc Linh mục nào cảm thấy hài lòng khi tín hữu của mình mang hai xu còn lại duy nhất trong nhà để cúng cho giáo hội!

Chẳng có cô gái nào mặt mày hớn hở tươi cười khi được người tình của mình tặng cho một chiếc nhẫn “cỏ” trong khi cô bạn của mình vừa được người yêu tặng cho một chiếc nhẫn hột xoàn lớn như của Chị Nguyễn Thị Hằng.

Cũng chẳng khi nào ngài Bill Gates tặng cho một cơ quan thiện nguyện mà không kèn trống linh đình, máy hình nháy lia lịa. (Anh Hội trưởng Nguyễn Lực của chúng ta có một bức hình đăng trên trang nhất của các tờ nhật báo ở San Jose, chụp cảnh anh đứng bên cạnh thị trưởng Chuck Reed đang giơ cao tờ 100 đô la trước khi vào thùng cứu trợ bão lụt miền Trung vào hồi tháng 10 năm ngoái ở Lion Plaza; Anh Lữ Đức Kỳ Kỳ muốn chiêm ngưỡng bức hình này thì hãy hỏi anh Lực.)

Đó là thói đòi hiện nay.

Cũng chẳng phải là ngày nay đâu.

Khi tôi còn ở tù trong trại cải tạo ở Tiền Giang vào cuối thập niên 1970, mỗi lần được thăm nuôi là giây phút hạnh phúc nhất trên đời của tôi. Không còn gì thú vị gì bằng nằm trong phòng giam vào ban đêm, lấy ngón tay chấm vào hũ muối, bỏ vào miệng liếm rồi uống nước lã cho đầy bụng, tự ru mình rằng, “con ơi, rán ngủ đi, ngày mai thăm nuôi tha hồ mà ăn!” Đó là ước nguyện của người đói. Đói đến nổi nổi điên, nổi khùng; đói đến nổi mất cả nhân tính; vì thế, có một anh bạn tù, vừa gặp vợ, và khi nhìn thấy giỏ thăm nuôi là liền mắng xối xả vào mặt vợ nói rằng, ĐM, mang một cái giỏ nhỏ xíu như thế thì làm sao cho “ông” đủ ăn trong nửa tháng trời (☹!). Ôi, cái anh chàng vũ phu này đâu có biết là người vợ của mình phải ra chợ trời buôn thúng bán bưng, nuôi cha, nuôi mẹ, nuôi bầy con, rồi còn phải dành dụm từng đồng để mua thức ăn thăm nuôi chồng đâu.

Đó là chuyện Gulag.

Trong thời gian sống dưới cảnh “thiên đàng hạ giới” tại Việt nam thập niên 1980, những người lính cũ thường kể cho nhau những câu chuyện về cuộc sống tại Mỹ, trong đó có một câu

chuyện mà đến nay tôi vẫn còn nhớ, khi một anh bạn nói rằng, đời sống ở bên Mỹ rất là thoải mái, mỗi người đều được phát một cái thẻ, chỉ cần bỏ tấm thẻ này vào trong khe tường, bấm con số mà mình muốn, thì tiền sẽ tự động chạy ra, tha hồ mà tiêu pha. (☺!) Khi sang đến Mỹ thì tôi mới biết những tấm thẻ này Chú Sam gọi là ATM cards. Vâng, quả thực là khi bỏ thẻ vào “khe” thì tiền sẽ chạy ra, nhưng không phải là tiền từ trên trời rớt xuống - Biết rồi, khổ lắm, nói mãi!!

Đó là chuyện “manna”.

Chị dâu tôi (Ngọc Mai) làm ở Hội Hoàn Cầu Khải Tượng (World Relief), thuật lại rằng, có một người tị nạn từ Việt nam mới sang, hàng ngày, người này thường lên văn phòng của chị để viếng thăm. Ban đầu chị tưởng người này muốn tỏ ý biết ơn vì chị đã lo thủ tục giấy tờ để cho ông sớm được định cư, nên thường đến để thăm hỏi; nhưng có một ngày dường như không thể chịu đựng được nữa, người này mới mạnh dạn hỏi thẳng vào mặt chị rằng, sao mãi đến nay chưa thấy Hội trao tiền trợ cấp của chính phủ Mỹ cho ông. (Thiện tai, thiện tai!!)

Đó là chuyện “exodus”.

Mới đây, Chị Thanh Phước, bà xã của Đặng Nhượng tâm sự rằng, cách đây khá lâu chị có hứa với anh Ngô Đức là sẽ tặng cho một người nào đó ở Phú Yên một số tiền, nhưng chị quên đưa cho anh Đức, và anh Đức khi về Việt nam đã nói về việc này, nhưng lại không mang tiền về, nên đâm ra có việc hiểu lầm giữa 2 phe chống nhau trong một tổ chức tôn giáo. Anh Đức thường về Việt nam và anh hay tặng quà cho bạn bè và người quen, nên nhiều người tưởng là anh nhận được tiền của những người khác để trao lại cho các cá nhân và hội đoàn; nhưng trong đợt hồi hương vào hồi cuối năm ngoái, anh Đức chỉ mang tiền về cứu trợ cho một số nạn nhân bão lụt, mà không cho những người trước kia anh thường cho, khiến cho nhiều người tưởng rằng anh đã anh đã nuốt chửng số tiền cúng dường cho họ (Nam Mô A Di Đà Phật!)

Ngày xưa, trước khi kết thúc bài giảng, Chúa Jesus thường nói rằng “Ai có tai, muốn nghe, thì nghe!” (He who has ears to hear, let him hear!) -- Allahu Akbar! (Theo yêu cầu của anh Trần Đình Hiệp)

San Jose, Apr. 7, 07
Phạm Đức Hiền